

Írta: Thomas S. Monson elnök

Papsági hatalom

[L]együnk érdekesek a papság ama isteni hatalmára, melyet viselünk! Áldja meg az életünket, és használjuk úgy, hogy megáldhassa mások életét is.

Sokat imádkoztam és elmélkedtem arról, hogy miről beszéljek ma este. Nem szeretnék senkit megbántani. Elgondolkodtam: „Milyen kihívásokkal kell szembenéznünk? Mivel találkozom nap mint nap, ami miatt olykor késő estébe nyúlóan könnyezem?” Arra gondoltam, megpróbálok néhány ilyen kihívásról beszélni ma este. Ezek közül néhány a fiatal férfiakra vonatkozik. Néhány a középkorúakra. Néhány pedig azokra, akik egy kicsit túl vannak már a középkoron. Öregkorról nem beszélünk.

Így hát egyszerűen azzal a kijelentéssel kezdeném, hogy jó volt ma este együtt lenni veletek. Csodálatos és időszerű üzeneteket hallhattunk Isten papságáról. Veletek együtt engem is felemeltek és inspiráltak.

Ma este olyan ügyekről szeretnék beszélni, melyek újabban sokat foglalkoztatnak, és melyekről úgy érzem, meg kell osztanom veletek. Így vagy úgy, mind kapcsolatban állnak a személyes érdemességgel, amely feltétele annak, hogy az ember elnyerje és gyakorolni tudja a papság szent hatalmát, mellyel rendelkezünk.

Először is a Tan és a szövetség 121. szakaszából szeretnék felolvasni nektek:

„...a papság jogai elválaszthatatlanul össze vannak kapcsolva a menny hatalmaival, és... a menny hatalmait csakis az igazlelkűség tantételei alapján lehet irányítani vagy kezelni.

Hogy reánk ruházhatók, az igaz; amikor azonban megkíséreljük takarítani a bűneinket, vagy kielégíteni a büszkeségünket, hiú törekvésünket, vagy irányítást, uralmat vagy erőszakot gyakorolni az emberek gyermekeinek lelkén, a hamislelkűség bármilyen mértékében, akkor íme, a mennyek visszahúzódnak; az Úr Lelke megszorodik; és amikor az visszahúzódik, ámen azon ember papságának vagy felhatalmazásának.”¹

Fivérek, ez az Úr pontos meghatározása az Ő isteni felhatalmazásával kapcsolatban. Kétség sem férhet hozzá, milyen kötelezettséget ró ez mindannyiunkra, akik viseljük Isten papságát.

Zavaros időkben küldtek bennünket a földre. A többség erkölcsi irányítójuk fokozatosan elmozdult a „szinte bármi elmegy” irányba.

Elég sokáig éltem ahhoz, hogy tanúja legyek a társadalmi értékek metamorfózisának. Ahol egyszer az egyház és a társadalom normái nagyjából megegyeztek, ott most hatalmas szakadék tátong közöttünk, mely

egyre csak szélesedik.

Sok film és televízióműsor olyan viselkedést ábrázol, mely szöges ellentétben áll Isten törvényeivel. Ne tegyék ki magatokat annak a burkolt vagy nyílt szennynek, mely oly gyakran fellelhető bennük. Napjaink zenéinek szövege javarészt ugyanebbe a kategóriába sorolható. A ma oly széles körben elterjedt profán beszédet soha nem tolerálták volna egy nem is olyan távoli múltban. Sajnos az Úr nevét sokan újra és újra hiába veszik a szájukra. Idézzük csak föl együtt azt a parancsolatot – a tíz egyikét –, melyet az Úr kinyilatkoztatott Mózesnek a Sinai-hegyen: „Az Úrnak a te Istenednek nevét hiába fel ne vedd; mert nem hagyja azt az Úr büntetés nélkül, a ki az ő nevét hiába felveszi.”² Nagyon sajnálom, ha bárki közülünk ki van téve az efféle vulgáris nyelvezetnek. Könyörgöm, ne használjátok! Esedezve kérek, ne mondatok vagy tegyetek semmit, amire nem lehettek büszkék!

Teljes egészében tartsátok távol magatokat a pornográfiától! Soha ne engedjétek meg magatoknak, hogy ilyesmit nézzetek! Soha! Olyan függőségnek bizonyult ez, melyet nagyon nehéz legyőzni. Kerüljétek az alkoholt, a dohányt és bármilyen más drogot, továbbá minden olyan szenvedélyt, melyeket csak kínkeservesen tudnátok leküzdeni.

Hogy mi az, ami majd megvéd a körülöttünk lévő bűntől és gonosztól? Fenntartom, hogy a Szabadítóról és az Ő evangéliumáról való erős biznyság segít majd biztonságba kerülnötök. Ha még nem olvastátok ki a Mormon könyvét, olvassátok el! Nem kérem, hogy emeljétek fel a kezeteiket. Ha imádságos lélekkel teszitek, és azon őszinte vágygal, hogy megtudjátok az igazat, a Szentlélek ki fogja nyilvánítani nektek annak igazságát. Ha igaz – márpedig az –, akkor Joseph

Smith próféta volt, aki látta Istent, az Atyát, és az Ő Fiát, Jézus Krisztust. Az egyház igaz. Ha még nincs bizonyosságok minderről, akkor tegyétek meg mindazt, ami szükséges hozzá, hogy bizonyosságot szerezzetek. Elengedhetetlen, hogy legyen saját bizonyosságok, mert mások bizonyága csak egy bizonyos pontig juttat el benneteket. Ha egyszer elnyertétek, bizonyosságokat életben kell tartanotok az Isten parancsolatainak való engedelmesség, valamint a rendszeres ima és szentírás-tanulmányozás által. Járjatok istentiszteletre! Fiatal férfiak, járjatok ifjúsági vagy felsőfokú hitoktatásra, ha elérhető a számotokra!

Ha van bármi olyan dolog az életekben, ami helytelen, van belőle kiút. Hagyjatok fel minden becstelenséggel! Beszéljétek a püspökötökkel! Bármi is a baj, a bűnbánat megfelelő módjával orvosolható. Újra tiszták lehettek. Az Úr ezt mondta azokról, akik megbánják bűneiket: „ha bűneitek skárlátpirosak, hófehérek lesznek”³, „és én, az Úr, nem emlékszem azokra többé”⁴.

Az emberiség Szabadítója úgy beszélt magáról, mint aki a világban van, de nem a világból való.⁵ Mi is lehetünk a világban, de nem a világból való, ha elvetjük a hamis nézeteket és hamis tanításokat, és hűek maradunk ahhoz, amit Isten parancsolt.

Nos, rengeteget gondolkodtam mostanában rólatok, fiatal férfiakra, akik házasulandó korban vagytok, de még nem éreztétek, hogy azt szeretnétek tenni. Látok sok olyan bájos ifjú hölgyet, akiknek szívük vágya, hogy megházasodjanak és családjuk legyen, de korlátozottak a lehetőségeik, mert olyan sok fiatal férfi halogatja a házasságot.

Ez a helyzet nem új. Az egyház volt elnökei már sok mindent mondtak erről a témáról. Egy-két példát szeretnék megosztani a tanácsaikból.

Harold B. Lee elnök ezt mondta: „Nem végezzük papságviselőkként a kötelességünket, ha túllépjük a házasulandó kort és megfosztjuk magunkat attól, hogy tiszteletre méltó házasságot kössünk e szeretetreméltó nővel.”⁶

Gordon B. Hinckley elnök pedig így szólt: „Szívvel együtt érzek... egyedülálló nőtestvéreinkkel, akik vágnak a házasságra, ám úgy tűnik, hogy nem képesek megtalálni azt. [...] Sokkal kevésbé érzek együtt azokkal a fiatal férfiakkal, akiknek a társadalmi szokások szerint kiváltságukban állna kezdeményezni e dologban, ám oly sokszor elmulasztják azt.”⁷

Tisztában vagyok vele, hogy számos oka lehet, amiért vonakodtok megtenni ezt a lépést, hogy megházasodjatok. Ha az aggaszt benneteket, hogy képesek lesztek-e eltartani a feleségeket és a családokat, hadd nyugtassalak meg benneteket, nincs abban semmi szégyen, ha egy házaspár spórol és takarékoskodik. E kihívást jelentő időben közelebb kerültök majd egymáshoz, ha megtanultok áldozatokat és nehéz döntéseket hozni. Talán attól féltek, hogy rosszul választotok. Erre annyit mondok, hogy

gyakoroljátok a hiteteket! Találjatok valakit, akivel összeillettek. Vegyétek tudomásul, hogy nem láthattok előre minden kihívást, mely felmerülhet, de egyben biztosak lehettek: szinte bármit el lehet érni, ha találékonyak és elkötelezettek vagytok, hogy működőképessé tegyétek a házasságotokat.

Talán egy kicsit túl jól is mulattok egyedülállókként, költséges nyaralásokra mehettek, drága autókat és játékokat vehettek, és úgy általában véve élvezitek a gondtalan életet a barátaitokkal. Többször belétek botlottam, ahogy épp csapatba verődve egymással csavartok, és be kell vallanom, csodálkoztam, miért nem inkább egy-egy fiatal hölgy társaságában vagytok.

Fivérek, eljön az a pont, amikor érdemes komolyan elgondolkodni a házasságon, és keresni egy olyan társat, akivel szeretnétek együtt tölteni az örökkévalóságot. Ha bölcsen választotok, és ha elkötelezitek magatokat egy sikeres házasság mellett, nincs semmi ebben az életben, ami nagyobb boldogságot hoz majd.

Amikor házasságot köttök, fivérek, legyen az a vágyatok, hogy az

Úr házában nősüljete. Számotokra, akik viseltek a papságot, nem létezhet más opció. Legyetek óvatosak, nehogy elveszítsétek a jogot, hogy eképpen házasodjatok meg. Lehetőségetek van arra, hogy udvarlásotokat bizonyos kereteken belül tartsátok úgy, hogy közben csodálatosan érezhessétek magatokat.

Nos, fivérek, most egy másik témáról is úgy érzem, beszélnem kell veletek. E három év alatt, amióta támogatva lettem az egyház elnökeként, azt hiszem, a legszomorúbb és legcsüggesztőbb feladatomban minden héten az, amikor a pecsételések törlésével kell foglalkoznom. Mindegyiket egy örömteli házasság előzte meg az Úr házában, amikor egy szerelmes pár elkezdte közös életét, izgalommal várva, hogy az egész örökkévalóságot egymással tölthessék. Majd teltek-múltak a hónapok és az évek, és valamért kialudt ez a szeretet. Ez lehet a pénzügyi gondok, a kommunikáció hiánya, a szabadjára engedett düh, a másik fél rokonaival való összetűzés vagy bűnbe keveredés miatt. Számptalan oka lehet. Pedig legtöbbszor nem kellene, hogy ennek válás legyen a vége.

A pecsételés törlésének kérelme javarészt olyan nők kérésére érkezik, akik teljes erejükből igyekeztek

működőképesé tenni a házasságot, de végül nem tudtak felülkerekedni a problémákon.

Gondosan és imádságos lélekkel válasszatok társat; és amikor már házasok vagytok, legyetek kíméletlenül hűek egymáshoz! Felbecsülhetetlen az értéke annak a tanácsnak, melyet egy kis bekeretezett plaketten láttam egyik nagybátyámék otthonában. Ez állt rajta: „Válassz magadnak szerelmet, majd szeresd a választottadat!” Hatalmas bölcsesség rejlik e néhány szóban. Az odaadás nélkülözhetetlen egy házasságban.

A feleséged egyenlő veled. A házasságban nincs magasabb vagy alacsonyabb rendű partner. Egymás mellett, Isten fiaként és leányaként jártok. Nem alázhatjátok meg, se nem sértegethettek, hanem tisztelnetek és szeretnetek kell őt. Gordon B. Hinckley elnök ezt mondta: „Bármelyik férfi ebben az egyházban, aki... hamislelkű uralmat gyakorol [a felesége felett], az nem érdemes a papság viselésére. Lehet, hogy [elrendelték], a menny azonban visszahúzódik, az Úr [Lelke] elszomrodik, és [ámen az ilyen] férfi papsági felhatalmazásának.”⁸

Howard W. Hunter elnök a következőket mondta a házasságról: „A boldog és sikeres házasság általában

nem attól függ, hogy a megfelelő emberrel kötünk-e házasságot, inkább attól, hogy *mi magunk megfelelőek vagyunk-e*.” Ez tetszik. „[...] A tudatos erőfeszítés, hogy az ember teljes mértékben kivégez abban a részét az, ami a leginkább sikeressé teheti.”⁹

Sok évvel ezelőtt az egyházközösségben, mely felett püspökként elnököltem, élt egy házaspár, akik közt gyakran nagyon komoly és indulatos nézeteltérések támadtak. És most valódi nézeteltérésekre gondolok. Mindkettő biztos volt a maga igazában. Egyik sem engedett a másiknak. Amikor épp nem vitatkoztak, akkor is olyan állapotot tartottak fenn, amit én csak kellenen tűzszünetnek neveznék.

Egyik hajnalban aztán, úgy két óra felé, kaptam tőlük egy telefonhívást. Beszélni akartak velem, mégpedig azonnal. Kivonszoltam magam az ágyból, felöltöztem, és átmentem hozzájuk. A szoba két külön sarkában ültek. Hozzá sem szóltak egymáshoz. A feleség rajtam keresztül kommunikált a férjével. A férj pedig rajtam keresztül válaszolt a feleségének. Azt gondoltam: „Hogy a csudába fogjuk ezt a párt összebékíteni?”

Sugalmazásért imádkoztam, mire az a gondolatomban támadt, hogy feltegyek nekik egy kérdést. „Mikor voltatok utoljára a templomban, hogy lássatok egy templomi pecsételést?” – kérdeztem. Bevallották, hogy bizony nagyon régen. Más tekintetben érdemes emberek voltak, rendelkeztek templomi ajánlással, és jártak is a templomba, hogy szertartásokat végezzenek másokért.

Így szóltam hát hozzájuk: „Eljönénétek velem a templomba szerda reggel nyolc órakor? Megnézünk egy pecsételést.”

„Kiknek a szertartása lesz?” – kérdezték egyszerre.

„Nem tudom – válaszoltam. – Akik

aznap reggel éppen házasságot kötnek.”

A következő szerda reggel a megadott időben találkoztunk a Salt Lake templomban. Mi hárman besétáltunk a gyönyörű pecsételoszobák egyikébe, anélkül, hogy egy árva lelket is ismerünk volna a szobában, kivéve ElRay L. Christiansen eldert, aki akkor a Tizenkettek Kvórumának segédje volt. Akkoriban még volt ilyen általános felhatalmazotti pozíció. Christiansen elder volt beírva, hogy a pecsételó szertartást végzi majd egy menyasszony és vőlegénye számára akkor reggel, abban a szobában. Biztos vagyok benne, hogy a menyasszony és családja azt gondolta, „ezek biztos a vőlegény ismerősei”, a vőlegény családja pedig azt, hogy „ezek biztos a menyasszony barátai”. A pár, akiket hoztam, fél méterre ültek le egymástól egy kis padra.

Christiansen elder azzal kezdett, hogy tanácsokkal látta el a házasulandó párt, méghozzá gyönyörű módon. Megemlítette, hogy a férjnek mennyire szeretnie kell a feleségét, milyen tisztelettel és udvariasan kell majd bánnia vele, elismerve őt a család szíveként. Ezután a menyasszonyhoz fordult, és elmondta neki, hogy tisztelje a férjét a család fejeként, és mindenben nyújtson neki támogatást.

Észrevettem, hogy miközben Christiansen elder a menyasszonyhoz és a vőlegényhez beszélt, a mi párocskánk is közelebb húzódott egymáshoz. Hamarosan ott ültek, szorosan egymás mellett. Aminek a legjobban örültem, hogy mindketten körülbelül ugyanannyit mozdultak el a másik felé. A szertartás végére a mi párosunk olyan szorosan ült egymás mellett, mintha *ők* lennének az ifjú pár. Mindketten mosolyogtak.

Elhagytuk a templomot, és valószínűleg soha senki nem tudta meg,

kik voltunk és miért jöttünk, de a barátaim kéz a kézben sétáltak ki a kapun. Nézeteltéréseiket félretették. Egyetlen szót sem kellett szólnom. Látjátok? Visszaemlékeztek a saját házasságkötésük napjára, és azokra a szövetségekre, melyeket Isten házában kötöttek. Elkötelezték magukat, hogy újrakezddik, és ezúttal majd jobban próbálkoznak.

Ha bármelyikőtöknek nehézségei adódnak a házasságában, kérlek, sürgősen lássatok neki megjavítani bármit, ami javításra szorul, hogy olyan boldogok lehessetek, mint kezdetben. Mi, akik az Úr házában esküdtünk meg, az időre és az örökkévalóságra tettük azt, ezért meg kell tennünk minden erőfeszítést azért, hogy ez így is maradjon. Tudom, hogy vannak olyan helyzetek, mikor egy házasság menthetetlen, de erősen érzem, hogy a legtöbb esetben meg lehetne, és meg is kellene menteni. Ne hagyjátok, hogy a kapcsolatotok egy olyan pontra süllyedjen, ahol már veszélyben van.

Hinckley elnök azt tanította, hogy a mi esetünkben, akik viseljük Isten papságát, rajtunk múlik, hogy megfegyelmezzük magunkat, hogy felül tudjunk kerekedni a világ útjain. Elengethetetlen, hogy tiszteletre méltó és illedelmes férfiak legyünk. Tetteinkben feddhetetlennek kell lennünk.

Az, ahogy beszélünk, ahogyan másokkal bánunk, és ahogyan az életünket éljük, mind hatással lesznek arra, hogy eredményes papságviselő

férfiak és fiúk tudunk-e lenni.

A papság ajándéka felbecsülhetetlen! Magában hordozza a felhatalmazást, hogy Isten szolgálként cselekedjünk, hogy szolgáljunk a betegeknek, hogy megáldjuk a családunkat és másokat. Ereje és felhatalmazása túlnyúlik a halál fátylán, át, egészen az örökkévalóságba. Nincs semmi ehhez fogható ezen a világon. Védelmezzétek, becsüljétek meg, éljétek rá érdemesen!¹⁰

Szeretett fivéreim, igazlelkűség vezérelje minden lépésünket életünk utazása során! Ma és mindig legyünk érdemesek a papság ama isteni hatalmára, melyet viselünk! Áldja meg az életünket, és használjuk úgy, hogy megáldhassa mások életét is, ahogyan Ő is tette, aki élt és meghalt mi értünk – igen, Jézus Krisztus, a mi Urunk és Szabadítónk. Ez az én imám az Ő szent nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Tan és a szövetségek 121:36–37.
2. 2 Mózes 20:7.
3. Ésaías 1:18.
4. Tan és a szövetségek 58:42.
5. Lásd János 17:14; Tan és a szövetségek 49:5.
6. “President Harold B. Lee’s General Priesthood Address,” *Ensign*, Jan. 1974, 100.
7. Gordon B. Hinckley, “What God Hath Joined Together,” *Ensign*, May 1991, 71.
8. Lásd Gordon B. Hinckley: Személyes érdemesség a papság gyakorlásához. *Liahóna*, 2002. júl. 60.
9. *The Teachings of Howard W. Hunter*, ed. Clyde J. Williams (1997), 130.
10. Lásd Gordon B. Hinckley, *Liahóna*, 2002. júl. 60.